

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,
VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ,
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO CHIRURGICA,
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS, manè diſcutienda, in Scholis Medicorum, die Sabbati decimo-ſexto menſis Maii, anno Domini M. DCC. XLIV.

M. ELIA COL DE VILARS, Conſiliario Medico Regis Ordinario in ejus Caſtelleto, nec-non Saluberrimæ Facultatis Decano, Doctore Medico, Præſide.

Num in reſecandis Artubus, carnis ſegmina reſervare, ſatiùs?

I.

HAUD infrequens humani corporis Artus reſecandi neceſſitas, quò cæteræ partes ſartæ incolumeſque ſerventur. Accidat membrorum oſſibus fractura ἀλφίτηδον; eorumdem muſculis inflammatio, arteriis nothum aneuryſma, ſuperveniatque ſphacelus; denegato Amputationis auxilio, cita mors occurrit. Inſanabilis exedat oſſa caries, vigebit lenta febris, alvi profluvium, macies & alia ſymptomata ab intùs ſuſcepto pure oriunda, donec reſciſſum ſit membrum mali fomes. Summâ frigoris vi quis corripiatur, ita quandoquè frigeſcent extremorum liquida, ut penitùs coacta fuerint atque concreverint; ſic deſinente eorum cùm inteſtino tùm progreſſivo motu accerſitur necroſis; ſic in algidis regionibus hyeme plurimi per nivem & glaciem iter facientes, vel in iis pernoctantes, naribus, digitis, pedibus orbi facti ſunt; & niſi ſiderata pars à ſanâ maturè ſejungatur, brevì ſerpit, lege circuitûs, ad præcordia lethale virus. Cruenta in infeſto bello urgeant arma, multi, poſt læſos fractoſvè Artus, poſtremo die fata clauderent, ni ſolers Chirurgus auxiliatrices porrigeret manus. Porrò circa ἀκροτηριασμὸν varii varias inſtituerunt methodos, inter quas quam citiorem, tutiorem & jucundiorem comprobarunt ratio & experientia, eam præ cæteris ſeligere juvat.

I I.

QUO citiùs, tutiùs & jucundiùs Chirurgica celebrentur opera, reſcindendarum partium ſtructuram callere operæ pretium eſt. Meminerit igitur Chirurgus Femur unico conſtare oſſe, totius corporis maximo & longiſſimo, fiſtuloſo, medullâ referto, antrorſùm curvo; Crus verò duobus fulciri oſſibus, *Tibiâ* & *Fibulâ*, in utroque extremo ſimul junctis, in medio diſſitis. Primum, quod & *Focile majus* audit, longum eſt, inordinatè triangulum, in medio concavum, medullâ repletum, interiùs ſitum, in cujus ſuperiore & anticâ parte prominet tuberculum cui muſculorum Cruris extenſorum tendones annectuntur. Secundum, *Fibula*, ſcilicet, vel *Focile minus*, Græcis Περόνη, Tibiâ minus, extrinſecùs ipſi coextenſum eſt. Articulo Femoris cum Tibiâ mobile apponitur os umbonis figuræ, *Patella* ſive *Rotula* nuncupatum, peculiari ligamento, muſculorumque tendonibus firmatum. Multi memorata oſſa amplectuntur muſculi variis exercendis motibus apti nati. Femur præſertim ambiunt anteriùs, interiùs & exteriùs quatuor *extenſores*, *Gracilis*, nimirùm, *Anterior* vel *Rectus*, *Vaſtus* cùm *internus* tùm *externus* & *Cruralis*; ſex verò *flexores*, *Biceps*, nempè, *Semi-nervoſus*, *Semi-membranaceus*, *Gracilis internus*, *Sartorius* & *Poplitæus* poſticam & internam ejuſdem oſſis partem potiſſimùm tegunt. Tibiam & Fibulam obvolvunt octo muſculi; duo, videlicet, pedis *flexores Tibiæus anticus* & *Peronæus brevis*, anticam Cruris faciem occupantes; ſex autem *extenſores*, *ambo Gemelli* ſive *Gaſtrocnemii*, alter *externus*, *internus* alter, *Solæus*, *Plantaris* vel *Gracilis poſticus*, *Tibiæus poſterior*, *longus* aut *poſticus Peronæus*. Tres primi maximam ſuræ molem conſtituunt, & in validam cedunt Achillis chordam, quos inter, gracili tendone, deſcendit Plantaris. Cæterorum ſitus ex nomenclaturâ. Adde muſculum *membranaceum*, vulgò *Faſciam latam*, in anteriorem & exteriorem Femoris, externamque Tibiæ faciem, membranæ ad inſtar, expanſam. Nec interoſſeum ligamentum Tibiam inter & Fibulam intermedium obliviſcare. Hos breviter deſcriptos Artus alluit arteria cruralis, externæ Iliacæ ſoboles, ſub abdominalium muſculorum arcum exoriens, in anticâ & ferè internâ ac ſuperiore Femoris parte, Faſciâ latâ & ſolis tegumentis tecta. Poſt quinque vel ſex tranſverſos digitos iter pergens, mox profundior internam, ſubindeque ſenſim poſticam, ad poplitem uſque, partem legit, ſolâ hîc adipe & cute cooperta. Hinc bifida *anteriorem* largitur *Tibialem*, ligamentum interoſſeum perforantem, & *Tibialem poſteriorem*, à quâ abſcedit tertia arteria *Suralis* dicta. In venam Iliacam externam, reducem ab arteriis deſcriptis cruorem effundit vena cruralis. Nervus tandem cruralis cum arteriâ & venâ ejuſdem nominis ex Abdomine egrediens, anteriorem & internam totius Artûs partem, Iſchiaticus verò poſteriorem & externam, ſurculos hinc indè largiendo, luſtrant. Cognitâ ſic Femoris & Cruris ſtructurâ, quoties alterutrum reſcindere neceſſe fuerit, hoc opus faciliùs & tutiùs ſuſcipies.

I I I.

VULGARIS reſecandi Femoris aut Cruris methodus hæc eſt. Præmiſſis omnibus requiſitis remediis, inſtrumentiſque, ad id opus idoneis, ordine diſpoſitis, æger in cubilis margine ſemi-ſupinus collocatur, in famuli brachiis innixus. Adjutores duo reſcindendum membrum, Femur v. g. apprehendunt, firmiterque ſuſtinent, alter, ſcilicet, partem ſuperiorem, inferiorem alter. Super arteriâ crurali, infra ejus exortum, linteus imponitur globulus circulari ſplenio tres digitos lato continendus. Circa hoc ſplenium injicitur laqueus qui torculari extrinſecùs ita conſtringitur, ut inhibeatur cruoris curſus; mox cute muſculiſvè, quantùm fieri poteſt, ſurſùm retractis, ad inferiorem Femoris partem alter admovetur laqueus, quò ſecandæ carnes firmiores ſtent, & poſt Amputationem deorsùm deprimi, ac truncum faciliùs amplecti poſſint, ne ſecatum os longiùs promineat. Tunc Chirurgus extra membrum ſitus, cutem & carnes, infra ſecundum laqueum, cultro falcato, ad os uſque in circulum ſcindit. Hinc adjutor, ſplenio ſemi-fiſſo, ſanas retrahendo carnes ſuſtinet, dum Opifex ſerrâ primùm leniter, deindè celeriter, leviter tamen os deſecat. Peractâ inciſione remittitur torcular, ut exſiliens cruor arteriarum ſitum indicet. Rursùs torcularis ope cohibito ſanguine, circa detectas arterias curva utrinque trajicitur acus

ceratum ducens linum, quo hæc vasa ligantur unà cum quâdam carnis portione, vasorum tunicas, calcitræ ad instar, ab arctiori constrictione fili tutante, interjecto eâdem de causâ duplicem inter nodum spleniolo. Absolutis ligaturis longiora relinquuntur fila, ut extra fasciationem relevari possint & per suppurationem exsolvi. Cùm huic operi subjicitur Crus, excisis à Chirurgo, intra Tibias sito, musculis, interosseum ligamentum scalpello recto incidendum venit. Posteà serrâ secantur ossa, à crassiori, Tibiâ, scilicet, incipiendo, hinc ambo simul incidendo, ita tamen ut Focile minus prius sit omninò resecatum. His peractis, ossium extremis sicci admoventur plumaceoli, amplumque sectis carnibus linamentum vel nudum, vel pulveratâ terebinthinâ respersum. Soluto inferiori laqueo, cutis & excisi musculi deorsùm deprimuntur, truncum, quantùm fieri potest, cooperiendi causâ; & ne sursùm recedant, duæ super linamentum decussatìm applicantur teniæ, quæ emplastro glutinoso illitæ, cuti tenaciter adhærent, cruciatisque spleniis continentur. Aptâ demùm obvolvitur fasciâ membrum in loco idoneo reponendum. Solvitur interim torcular: at ne superveniat hæmorrhagia, laxeturque fasciatio, adactâ ministri manu, totus per aliquot horas fulcitur apparatus. Hæc de Brachio similiter dicta sint. Verùm Amputatione sic celebratâ, diætâ & venæ sectionibus ritè adhibitis, vulnus, nisi intra duos, tres quatuorvè menses, sanari non solet, & præterquàm quòd diutiùs protrahitur curatio, cutis & musculi, elatere suo sursùm retrahi perpetuò nitentes, mutilatum membrum, osse prominente, denudatum ferè relinquunt multis obnoxium incommodis. Aliam igitur decurtandorum Artuum methodum inquirere satage. Nullam autem invenies aptiorem eâ, quâ cutis & carnis segmenta, resecato trunco aptanda, supersint.

I V.

EX dicendis tibi manifestò patebit in Artubus resecandis carnis segmina reservare satiùs esse. Sed ut sis votorum compos, antequam susceperis opus attento animo perpendere necessum habeas, utrùm huic ferendo pares sint ægri vires; num sphacelo totum afficiatur membrum, aut alio lethali morbo sit corruptum; inutilis siquidem & irrita foret Amputatio; num tandem absque membri jactura succederet sanatio. His itaque consideratè pensitatis, excisione statutâ, suo quibusque loco dispositis, præmissisque præmittendis generalibus auxiliis, si Femur v. g. secare necesse fuerit, sic ad opus te accinges. Sanguinis circuitu, torcularis ope, cohibito, adjutores duo membrum firmè contineant. Tunc arrepto manu scalpello recto, septem circiter pollices longo, sex lineas lato, dorso sursùm spectante, extrorsùm collocatus, mucronem ejus ad os usque adiges, in anteriori Femoris parte ubi secandum est os, quatuor, scilicet, supra genu transversos digitos. Cùm os pertigeris, scalpellum in ejus latus inflectendo, posticos quoque musculos & ipsam cutim transfiges, deorsùmque secando duces instrumentum per digiti transversi longitudinem; mox extrorsùm obliquè incidendo, cono simile formabis segmen eâ longitudine cæsum, quâ cum altero fingendo accuratè adaptari possit. Dein adacto similiter scalpello aliud ex altera ossis parte segmen secato. Ambobus segminibus, fissi splenii beneficio, sursùm elatis, quod carnis relictum fuerit, ipsummet Periosteum scalpello incurvo circumcide; os exinde, ut supra, serrâ deseca. Fragmenta, si quæ supersint, *incisoriâ* Forcipe confestim deme, ne carnes pungant lædantque. Mox ligatis solito more vasis, deflexis infrà posteriorem insecturam ligaturarum filis, ac vulnere egelidâ aquâ eluto, segmenta sine mora solerter accommodabis, inter se & truncum ut hæreant. Vulneri secundùm ejus longitudinem siccum impones plumaceolum, & latum extremo membri linamentum admovebis, operiendum ac continendum fissis spleniis glutinoso emplastro illitis, quorum extrema cum superiori Femoris parte decussatìm conglutinabis, suturæ adinstar siccæ, apparatumque fasciatione idoneâ, & laneo vel coriaceo firmabis pileolo. Truncum tandem, admotâ ministri manu, per aliquod tempus premi curabis, ut intimiùs inhærescant carnes, obturenturque vasa. Denique solvatur torcular. Eadem methodo fiat Cruris Amputatio, servatis in superiore corollario prædictis cautionibus. At deficientibus in anteriori parte musculis, tegumentis hîc

transversim sectis, ad utrumque latus segmina fieri juvat; haud prætermissâ inter-osseì ligamenti accuratâ sectione. Quidam unicum ponè Tibiam & Fibulam cæsum segmen sufficere autumant; hos nec in Cruris, nec in Brachii decurtatione vituperandos censemus. Iis omnibus ex arte adhibitis, solitâ & idoneâ curatione institutâ, diætâ & venæ sectionibus non omissis, lætus videbis intra decimum octavum præter propter diem integram vulneri supervenire sanationem.

V.

JAM nunc dubius & anceps hærebis utrùm hæc decurtandorum Artuum ratio sit vulgari præponenda? Perpende quot inde sint ægris emersura commoda. 1°. Quidem multò citior est sanatio, imò nullâ superveniente ossis exfoliatione; cùm ex vulgari methodo ad tres quatuorve menses aut ampliùs curatio protrahatur, relictis plerumque ulceribus curatu difficillimis, quorum in sanguinem refluens pus febrem lentam, diarrhœam, marasmum, ipsamque mortem producere pote est. Adde quod collisu nonnumquam renovetur ulcus. 2°. Aptè reposita segmina sibi & ossi facili negotio cohærent, truncum obvolvunt, operiunt; sicque reservata caro mutilatæ parti pulvinaris loco est, & sine molestia, Crure amputato, artificialis Cruris ope, incedere, currere, genu flectere & extendere pro lubitu valet æger. Contrà aliâ rescindendi ratione secatum os neutiquam tegunt musculi, quin sæpè sæpiùs extra carnes longè prominet, non parvum incommodum gressui daturum. At inquies ἀκροτηριασμὸς per insitionem institui minimè videtur quin gangrenæ, vel saltem periculosæ suppurationi detur ansa; abscissæ quippè carnes non ita sibi invicem & mutilato trunco cohærere, nec conglutinari possunt, nisi spatium quoddam relinquatur excipiendis aptum stillantibus liquidis, mox stagnaturis & brevì corruptelam suscepturis. Verùm si ad promptum illud & mirandum naturæ opus attendas in partibus sibi invicem agglutinandis, licet à se longè dissitis, in restituendis v. g. leporinis labiis, etiam maximè distantibus, in resarciendis decurtatis naribus &c, omnis facilè vanescet metus, modò vulnerata recenter labra sanguine madentia & sana, ad invicem proximè jungantur, ac idoneæ fasciationis beneficio, & comprimente famuli manu, probè conjuncta serventur. Urgebis an non obstaculo erunt excrescentiæ seu exostoses quæ in homine vegeto observantur aliquandò è trunco emergere? Succus enim nutritius ex ossibus sectis perpetuò defluens, hasce producere potis est excrescentias quæ conservatam carnem pungendo, incedenti nocivæ admodùm forent. Respondemus accurato apparatu apprimà tenace huic incommodo præcaveri. Solutis igitur prædictis difficultatibus; consideratis verò commodis ex proposita methodo oriundis, nulla sequenti potior conclusio,

Ergo in resecandis Artubus, carnis segmina reservare, satiùs.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Theodorus Baron.
M. Andreas Centwel, Regiæ Societatis Londinensis Socius.
M. Benjamin-Ludovicus Lucas de Laurembert.
M. Leander Peaget.
M. Ludovicus-Alexander Vieillard, Pharmaciæ Professor.
M. Ludovicus-Guillelmus le Monier, è Regiâ Scientiarum Academiâ.
M. Thomas-Bernardus Bertrand.
M. Camillus Falconet.
M. Hyacinthus-Theodorus Baron, Antiquus Facultatis Decanus.

Proponebat Parisiis PETRUS CHEVALIER, Rhedonæus, Saluberrimæ Facultais Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1744. à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Parisiensis Typographi, 1744.